

## Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΠΛΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Η δολοφονία του Παύλου Φύσσα από το τάγμα εφόδου των νεοναζί πριν 3 χρόνια στο Κερασίни, αποτέλεσε μια βαριά σημαδεμένη χρονική στιγμή για όλους και όλες μας, για κάθε σύντροφο και συντρόφισσα, για κάθε ατομικό και συλλογικό υποκείμενο που αγωνίζεται για έναν κόσμο ελευθερίας, αυτοοργάνωσης, ισότητας και κοινοκτημοσύνης, για έναν κόσμο απαλλαγμένο από τα δεσμά της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, για ένα κόσμο έξω από κάθε εξουσιαστική δομή, έξω από κάθε κυριαρχία.

Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός κράτους και κεφαλαίου, έχει στο οπλοστάσιό του και το όπλο του φασισμού δίπλα στα υπόλοιπα. Αυτή η παγκόσμια δυστοπία του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, σε άλλα μέρη του πλανήτη είναι ντυμένη με οικονομικά μνημόνια και μεσοπρόθεσμα προγράμματα δημοσιονομικής/κοινωνικής πειθάρχησης, σε άλλα μέρη επιβάλλει εξοντωτικούς περιφερειακούς πολέμους που σπέρνουν μαζικό θάνατο και προσφυγιά και σε άλλα μέρη του πλανήτη βασιλεύει μέσα από την εγκαθίδρυση οικονομικών και κοινωνικών συνθηκών μαζικής εξαθλίωσης και ακραίας φτώχειας. Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός κράτους και κεφαλαίου, δεν αποτελεί κατά την γνώμη μας απλό συνεπακόλουθο των οικονομικών σχέσεων εκμετάλλευσης. Η μονοσήμαντη ερμηνεία περι αποκλειστικής ευθύνης του καπιταλισμού και ιδιαίτερα της επιτελούμενης αναδιάρθρωσης του παγκοσμιοποιημένου κεφαλαίου, για κάθε εξουσιαστική πολιτική δομή, για κάθε θεσμοθετημένη ή μη, σχέση και έκφραση εξουσίας, για κάθε συλλογική ή ατομική κυριαρχική αντίληψη και πρακτική, αποτελεί «ιερό» δόγμα μιας οικονομίστικου τύπου νομοτελειακής κοσμοθεώρησης. Μιας νομοτελειακής κοσμοθεώρησης που ενστερνίζονται και αναπαράγουν τα κόμματα, οι οργανώσεις και οι συλλογικότητες της αριστεράς, τόσο κοινοβουλευτικά όσο και εξωκοινοβουλευτικά. Οι καπιταλιστικές σχέσεις εκμετάλλευσης δεν αποτελούν για μας το μοναδικό βάθρο πάνω στο οποίο φυτρώνουν και αναπτύσσονται τα εξουσιαστικά δόγματα και οι κυριαρχικές θεωρήσεις που διατρέχουν το κοινωνικό σώμα. Εξουσιαστικά δόγματα και διαχρονικά κυριαρχικές κοινωνικές θεωρήσεις, που την πολιτική τους έκφραση διεκδικούν να κεφαλαιοποιήσουν και εκπροσωπήσουν, φασιστικά κόμματα και οργανώσεις. Εξίσου σημαντική στην εξουσιαστική δόμηση των κοινωνικών σχέσεων και θεωρήσεων, είναι η αναπαραγωγή και διάχυση των κυριαρχικών αντιλήψεων και δογμάτων που προϋπήρξαν της εγκαθίδρυσης του καπιταλισμού και που ενσωματώθηκαν στον καπιταλιστικό τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας.

Ο φυλετικός και θρησκευτικός ρατσισμός, τα πατριαρχικά δόγματα που διέτρεχαν και διατρέχουν το συλλογικό ασυνείδητο των επιμέρους κοινωνικών συγκροτήσεων ανα τον πλανήτη, οι έμφυλες διακρίσεις με ακραία έκφρασή τους την υιοθέτηση, καλλιέργεια και ηθική νομιμοποίηση της κουλτούρας του βιασμού, με την κοινωνική και πολιτική σχετικοποίηση της έμφυλης βίας ακόμα και στις πιο ακραίες της μορφές, η αναπαραγωγή και διαιώνιση των σεξιστικών αντιλήψεων και πρακτικών, αποτέλεσαν και αποτελούν εδώ και πολλές εκατοντάδες χρόνια, εξίσου πολύτιμα εργαλεία στα χέρια της κυριαρχίας, τόσο για το ρίζωμα, την ανάπτυξη και κοινωνική νομιμοποίηση κυριαρχικών-εξουσιαστικών αντιλήψεων και συνειδήσεων μέσα στο κοινωνικό σώμα, όσο και για την πολιτική τους κεφαλαιοποίηση από τα σύγχρονα φασιστικά κόμματα και οργανώσεις. Αξιολογώντας τα ιστορικά δεδομένα, θεωρούμε ότι ο σύγχρονος «πολιτισμός» κράτους και κεφαλαίου, δεδομένου ότι το οικονομικό και κοινωνικό μοντέλο οργάνωσής του βρίσκεται σε κρίση κατά το τρέχον στάδιο αναδιάρθρωσης του παγκοσμιοποιημένου κεφαλαίου, δηλαδή βρίσκεται σε διαδικασία αργής ή γρήγορης κοινωνικής απονομιμοποίησης, επιλέγει την υιοθέτηση ολοκληρωτικού τύπου στρατηγικών πολιτικών επιλογών, είτε είναι η πριμοδότηση στην ανάπτυξη φασιστικών και ξενοφοβικών πολιτικών μορφωμάτων, είτε στενεύοντας ασφυκτικά και αυστηροποιώντας το πλαίσιο των ατομικών, κοινωνικών και πολιτικών ελευθεριών εντός των εύπλαστων ορίων του αστικού κοινοβουλευτισμού, είτε δημιουργώντας περιφερειακές εστίες καταστροφής κεφαλαίου και πολεμικής ή οικονομικής εξόντωσης πληθυσμών που «περισσεύουν».

Την ανάπτυξη της οργανωμένης φασιστικής απειλής στην ελλαδική επικράτεια την τελευταία ~10-12ετία, δεν την αντιλαμβανόμαστε ως νομοτελειακά «τελευταίο στάδιο» ενός καπιταλισμού σε κρίση. Κατά την εκτίμησή μας, η φασιστική απειλή, αποτελεί μία μόνο από τις διαθέσιμες πολιτικές εκφράσεις διαχείρισης των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων από τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό κράτους και κεφαλαίου, αποτελεί ένα από τα διαθέσιμα εργαλεία κοινωνικής πειθάρχησης που έχουν στα χέρια τους και χρησιμοποιούν κατά περίπτωση και συνθήκη οι κυρίαρχοι. Αν η επαναστατική προοπτική δεν καταφέρει να απλώσει ρίζες στις συνειδήσεις των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων ως η μοναδική διαδρομή υπέρβασης της σύγχρονης δυστοπίας, αν η κοινωνική απελευθέρωση δεν αποτελέσει συλλογικό στρατηγικό στόχο των οικονομικά και κοινωνικά εκμεταλλεζόμενων και καταπιεσμένων, γηγενών και μεταναστών/στριών, για το πέρασμα σε μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας, αλληλεγγύης, αυτοδιαχείρισης των μέσων παραγωγής και κοινωνικής

αυτοοργάνωσης, τότε ο μαχητικός αντιφασιστικός αγώνας έτσι όπως μορφοποιήθηκε πολιτικά και οργανωτικά τα τελευταία χρόνια, κινδυνεύει κατά την εκτίμησή μας να αυτοπεριχαρακωθεί πολιτικά εντός του πλαισίου μιας απλής μηχανιστικής αντιπαράθεσης στο δρόμο, μιας αντιπαράθεσης ξεκομμένης σε μεγάλο βαθμό από τις σύγχρονες κοινωνικές διεργασίες, μια αντιπαράθεσης χρήσιμης μεν κατά περίπτωση, αλλά που κατά την γνώμη μας δεν αποτελεί πανάκεια για την ανάσχεση και ήττα της φασιστικής απειλής. Μιας φασιστικής απειλής που είναι γενική διαπίστωση ότι πλέον μεταλλάσσεται πολιτικά με σχετικά γρήγορους ρυθμούς.

Ήδη το πλυντήριο των νεοναζί, η περιβόητη «δίκη» τους, έχει δείξει τα προδιαγεγραμμένα όριά της. Αναμενόμενες αστυνομικές, δικαστικές και πολιτικές μεθοδεύσεις οδηγούν το αποτέλεσμα της στα «μαλακά». Τα κρατικά και καθεστωτικά ΜΜΕ προβάλλουν συνεχώς, όλο και πιο πολύ, το ξεπλυμένο «πολιτικό κόμμα» των «εθνικιστών». Τα τάγματα εφόδου τους έχουν αποσυρθεί σε σημαντικό βαθμό από το προσκήνιο της έμπρακτης πολιτικής τους προπαγάνδας. Το σταδιακό πέρασμά τους σε μια πολιτική «χαμηλών τόνων» είναι πλέον γεγονός, με άντληση μελών και υποστηρικτών πλέον, όχι κυρίως από τα κλασσικά στρώματα κοινωνικής και πολιτικής απεύθυνσης της παραδοσιακής ακροδεξιάς. Πλέον δεν είναι μόνο τα λουμπενοποιημένα στρώματα, οι έμμισθοι κρατικοί μπράβοι υπεράσπισης του καθεστώτος (δικαστικό σώμα, στρατός, αστυνομία, λιμενικό κλπ) και τα παρακρατικά/μαφιόζικα κυκλώματα, που εκφράζονται πολιτικά μέσα από τα φασιστικά πολιτικά μορφώματα, αλλά και κοινωνικά υποκείμενα με ψευδή ταξική και πολιτική συνείδηση, υποκείμενα που το βάθεμα της αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου τα οδηγεί σε οικονομική κατρακύλα και απόγνωση, τα οδηγεί στον κοινωνικό αυτοματισμό. Μικρομεσαίοι αγρότες, αυτοπασχολούμενοι που βρίσκονται είτε αγκαλιά είτε πολύ κοντά με την ανεργία, μικροσυνταξιούχοι, άνθρωποι κυρίως μέσης ηλικίας, κατακτούν όλο και μεγαλύτερο ποσοστό στα «κάδρα» των φωτογραφιών από τις συγκεντρώσεις και εκδηλώσεις του νεοναζιστικού κόμματος, τόσο τοπικά όσο και πανελλαδικά.

Η ξεκάθαρη πολιτική νομιμοποίηση των φασιστών μέσω των καναλιών και των καθεστωτικών ΜΜΕ, υπο πολιτική διαχείριση ΣΥΡΙΖΑ, τώρα που η «δίκη» δείχνει να οδεύει μεθοδευμένα, αργά και σταθερά, σε ένα «μαλακό» φινάλε, αποτελεί ένα επιπλέον εργαλείο στα χέρια τους για την πολιτική τους κάθαρση για την πολιτική τους μετάλλαξη. Σε άλλα πολιτικά τους μορφώματα η μετάλλαξη αυτή γίνεται πιο γρήγορα (Λ.Ε.Π.ΕΝ.) και σε άλλα πιο αργά (Χ.Α.), με στόχο μια κεντροευρωπαϊκού τύπου Λεπενική ακροδεξιά με ισχυρά κοινωνικά ερείσματα. Ένα άλλο κομμάτι των φασιστών που πλασάρεται ως «γνήσιο» (π.χ. Α.Μ.Ε.) έχει αναλάβει την αντικατάσταση των πιο «μαζικού» τύπου ταγμάτων εφόδου της προηγούμενης περιόδου, με νυχτερινές επιθέσεις σε καταλήψεις και δομές φιλοξενίας μεταναστών/στριών, λειτουργώντας στα πλαίσια μιας ολιγομελούς συνωμοτικής δράσης. Στο σήμερα είναι γνωστές πλέον οι δράσεις τους και η κλιμάκωση τους ύστερα και από τον χαρακτηριστικό δολοφονικό εμπρησμό της κατάληψης Νοταρά στην Αθήνα. Κατά συνέπεια, ο αντικαθεστωτικός αντιφασισμός πέρα από τα αυξημένα πολιτικά του αντανακλαστικά οφείλει να διατηρεί σε επαγρύπνηση και τις οργανωτικές του δομές δράσεων.

Η φασιστική προπαγάνδα που ενισχύεται από την κυρίαρχη ιδεολογία του κράτους έκτακτης ανάγκης, αντιμετωπίζεται με την συνεχή και συνεπή δραστηριοποίηση στην κάθε τοπική κοινωνία, σε σχολεία, σχολές, εργασιακούς χώρους, γειτονίες, με την ανάπτυξη και ενδυνάμωση δομών ταξικής αλληλεγγύης και με την επικαιροποίηση του πολιτικού λόγου προπαγάνδισης της επαναστατικής προοπτικής. Για να υπερασπιστούμε τις δομές μας και για να συνεχίσουμε να έχουμε τη δυνατότητα κοινωνικής απεύθυνσης με τον δημόσιο λόγο μας, κατά την εκτίμησή μας χρειάζεται να προσαρμόζουμε τις δράσεις μας και τη δυναμική τους ανάλογα με τις εκάστοτε πολιτικές απαιτήσεις αυτού του ακήρυχτου εμφυλίου πόλεμου χαμηλής έντασης που διεξάγεται τα τελευταία χρόνια με τους φασίστες. Θα πρέπει να εργαστούμε άμεσα, συλλογικά και συντονισμένα, ώστε να συνθέσουμε το συντομότερο δυνατό το πολιτικό και οργανωτικό πλαίσιο ετοιμότητάς μας, ώστε χωρίς χρονοβόρες και ατέρμονες διαδικασίες συζητήσεων «από το μηδέν», να απαντάμε με τα καταλληλότερα μέσα λόγου και δράσης, στην εκάστοτε πολιτική πρόκληση και προβοκάτσια των φασιστών. Αν δεν καταφέρουμε να συνθέσουμε οργανικά τον αντιφασιστικό αγώνα με την επαναστατική προοπτική, εκτιμούμε ότι ελλοχεύει ο κίνδυνος να χάσουμε έδαφος, που πρακτικά σημαίνει ότι το κερδίζουν είτε οι φασίστες είτε τα διάφορα ρεφορμιστικά ρεύματα που ποντάρουν στη ήττα και την οπισθοχώρηση του μαχητικού αντιφασισμού, ώστε να έρθει μετά η ανάθεση και η συνδιαλλαγή με το κράτος και τους πιστούς πολιτικούς του υπηρέτες, σαν ώριμο φρούτο, σαν η μόνη «ρεαλιστική» λύση.

Τρία χρόνια μετά την δολοφονία του Παύλου Φύσσα οι συνθήκες δεν είναι ίδιες. Το 2013 και το 2014, το σύνθημα «τσακίστε τους ναζί σε κάθε γειτονιά» και οι μαχητικές απαντήσεις στο δρόμο από τον κόσμο του αγώνα, απέναντι στα τάγματα εφόδου και στους νεοναζί βουλευτές, αρκούσαν για να ξυπνήσουν έντονα αντιφασιστικά πολιτικά αντανακλαστικά στα κοινωνικά υποκείμενα που είχαν άμεσα ή έμμεσα, συνειδησιακά δεδομένη την απέχθειά τους στο φασισμό, δημιουργώντας ένα κρίσιμο κοινωνικό περίγυρο στήριξης του

μαχητικού αντιφασισμού. Αποτελούσαν ένα minimum πλαίσιο λόγου και δράσης, που υπο συνθήκες πολιτικής διακυβέρνησης Ν.Δ. και ΠΑ.ΣΟ.Κ., χρησιμοποιήθηκε έντεχνα πολιτικά από την τότε αντιπολιτευόμενη αριστερά για να καλλιεργήσει τους «συνδετικούς της κρίκου» με συλλογικότητες και τμήματα του «χώρου». Κόμματα και οργανώσεις της αριστεράς που στήριζαν πολιτικά, κατά περίπτωση φανερά και πολλές φορές πλάγια, επιμέρους επιλογές και δράσεις του μαχητικού αντιφασισμού, αλλά όπως φάνηκε στην συνέχεια σαν μοναδικό τους στόχο είχαν και έχουν την πολιτική εκταμίευση «συμπαθειών» στην κάλπη, για την συμμετοχή τους στο παιχνίδι της πολιτικής εξουσίας. Ήταν τότε που το «antifa κίνημα» χώραγε ως έννοια τους πάντες και τα πάντα. Το γενικό «antifa», αυτό που δεν συνδέεται άμεσα και οργανικά με την επαναστατική προοπτική και την κοινωνική απελευθέρωση, αυτό που εξακολουθεί να αφήνει παράθυρα ανοιχτά στην αριστερή πολιτική ανάθεση, δίνοντάς της την δυνατότητα να το χρησιμοποιήσει/εκταμιεύσει προς όφελός της, αυτό το «antifa» που σε αρκετές περιπτώσεις έχει γίνει εναλλακτική lifestyle ταυτότητα και σε κάποιες άλλες περιπτώσεις πλυντήριο σεξιστικών, πατριαρχικών και ευρύτερα κυριαρχικών αντιλήψεων και συνειδήσεων στον «χώρο». Κάτω υπο τις παρούσες κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές συνθήκες εκτιμούμε ότι ένα γενικόλογο «antifa» κάθε άλλο παρά αποτελεί ικανοποιητική βάση, για ουσιαστικές και με κοινωνικό και πολιτικό αντίκτυπο αντιφασιστικές δράσεις. Θεωρούμε ότι ο μαχητικός αντιφασισμός από αναρχική σκοπιά, θα πρέπει να επικαιροποιήσει τους πολιτικούς του στόχους, να μην αναλώνεται συνεχώς στο συνηθισμένο «κυνήγι», αλλά να καταναλώνει αρκετό πολιτικό χρόνο στοχεύοντας οργανωμένα με δημόσιο λόγο και στοχευμένες δράσεις το τέρας της κυριαρχίας σε όλες του τις εκφάνσεις, αναδεικνύοντας στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα τον πολιτικό φασισμό ως ένα μόνο από τα όπλα του σύγχρονου ολοκληρωτισμού κράτους και κεφαλαίου.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών δεν τα έχτισαν οι νεοναζί της Χ.Α. Τα ξεκίνησε η Ν.Δ. και ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. τα πολλαπλασιάζει σήμερα σε χρόνο ρεκόρ. Τον εργασιακό μεσαίωνα και τα σκλαβοπάζαρα της οικονομικής εξαθλίωσης δεν τα καθιέρωσαν οι φασίστες. Οι κυβερνήσεις των κομμάτων του «συνταγματικού τόξου» τα καθιέρωσαν και τα επέβαλλαν, κι ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. τα αναπτύσσει προς όφελος του κεφαλαίου. Τις φασιστικοποιημένες δυνάμεις καταστολής που δολοφονούν, βασανίζουν και τραυματίζουν συντρόφους/ισσες και συναγωνιστές/ιστριες στο δρόμο και στα αστυνομικά τμήματα, δεν τις οργανώνει η Χ.Α. Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. παρέα με τους ακροδεξιούς ΑΝ.ΕΛ. σήμερα, το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και η Ν.Δ. χθές κι αύριο ποιος ξέρει. Τους εργάτες στα διυλιστήρια του Ασπροπύργου δεν τους έκανε κάρβουνο κανένα τάγμα εφόδου φασιστών, αλλά η αδίστακτη και ανελέητη πολιτική υπερεκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης από την εταιρεία του Λάτση. Και την πολιτική υποστήριξη της εταιρείας του Λάτση δεν την ανέλαβε ο Μιχαολιάκος με δηλώσεις του, αλλά ο τότε υπουργός του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Λαφαζάνης, σημερινός αρχηγός της Λ.Α.Ε.. Δυστυχώς, δρόμοι καθαροί από εθνικιστές δεν οδηγούν σε πανέμορφες ζωές...

Να ορθώσουμε συλλογικές μαχητικές αντιστάσεις απέναντι στην επέλαση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού κράτους και κεφαλαίου. Να τσακίσουμε τον φασισμό στην καθημερινότητα, στο σχολείο, στη σχολή, στη δουλειά, στο δρόμο, στη γειτονιά, μέρα και νύχτα !

**ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΚΕΡΔΗΘΗΚΕ ΜΕ ΜΙΑ ΑΠΛΩΜΕΝΗ ΠΑΛΑΜΗ  
ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΕΡΔΗΘΟΥΝ ΜΕ ΜΙΑ ΥΨΩΜΕΝΗ ΓΡΟΘΙΑ**

Βόλος 15/9/2016

**Αναρχική Συλλογικότητα mAnifesto**

manifesto-volos@espiv.net

<https://manifesto-volos.espivblogs.net>